

Arrest

nr. 144 103 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Lastens de verzoekende partij werd op 10 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 13 december 2013 boden de verzoekende partij en mevrouw K, die de Belgische nationaliteit heeft, zich aan bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Gent, met het oog op de aangifte van hun huwelijk.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2013 werd op 18 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Tevens werd andermaal een bevel om het grondgebied te laten genomen (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 3 juni 2014 traden de verzoekende partij en mevrouw K. te Gent in het huwelijk.

Op 5 augustus 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als echtgenoot van mevrouw K.

Op 5 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 9 januari 2015 aan de verzoekende partij werd betekend en waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende. reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1°, tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

‘de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hém begeleidt of zich bij hem voegt’.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt tevens dat bij een aanvraag gezinshereniging, beide echtgenoten ouder dienen te zijn dan eenentwintig jaar. Aangezien zowel betrokkene als de referentiepersoon nog geen 21 jaar zijn, voldoen zij niet aan vernoemde voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar

tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag enkel en alleen geweigerd omdat verzoekers echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, gebaseerd op het feit dat verzoeker en verzoekers echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet hebben bereikt, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat nergens uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoeker en verzoekers echtgenote.

Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoeker voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoeker en zijn echtgenote zal berokkenen.

Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Dat derhalve verweerders beslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder niet alleen naliet enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Turkije voor onbepaalde duur op menselijk en financieel vlak voor zijn echtgenote.

Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de "verplichting" in hoofde van verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren en de ernstige schade welke bij een verwijdering verzoekers echtgenote in België zal lijden.

Dat de noodzaak in hoofde van verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren en er te wachten tot zijn echtgenote 21 jaar oud is geworden niet opweegt tegen de ernstige emotionele, psychologische en financiële schade welke verzoeker en zijn echtgenote zullen lijden ingevolge het feit dat verzoeker niet aan de slag kan in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. Immers verzoeker dient naar Turkije terug te keren ingevolge de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van verzoeker in Turkije, waar de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om in het levensonderhoud van verzoeker en verzoekers echtgenote in België te voorzien.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel nu er geen enkele afweging door verweerder is gebeurd.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

"Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende"

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

Vooraf dient de Raad er op te wijzen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen.

In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat voorziet dat *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

De omstandigheid dat beide beslissingen, enerzijds de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en anderzijds de beslissing waarbij een bevel om het grondgebied

te verlaten wordt afgeleverd, middels eenzelfde 'instrumentum' worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het 'negotium' als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert bovendien dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 juncto 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekende partij voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

In het verzoekschrift bekritiseert de verzoekende partij ten eerste de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij stelt dat de motivering om haar aanvraag te weigeren niet afdoende is omdat enkel wordt gewezen op het feit dat haar echtgenote de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt. De verzoekende partij doelt hiermee in wezen dus op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij meent tevens dat de bestreden weigeringsbeslissing de "motiveringsplicht" en de zorgvuldigheidsplicht schendt omdat uit de motivering van deze beslissing niet blijkt dat een onderzoek werd gewijd aan de vaststaande moeilijkheden en de financiële, pedagogische, emotionele en psychologische schade die de terugkeer voor onbepaalde tijd naar het land van herkomst zou berokkenen aan de verzoekende partij en haar echtgenote. Uit deze uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht, daar waar zij stelt dat "de motiveringsplicht" is geschonden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing, dit is de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt immers, met verwijzing naar de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de Belgische echtgenote niet de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt zodat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te verkrijgen. De bestreden weigeringsbeslissing bevat dan ook een duidelijke motivering in feite en in rechte. De ambtenaar-geneesheer licht bovendien toe hoe zij tot deze conclusie kwam. De geboden motivering verschaft de verzoekende partij de nodige informatie om na te gaan of het zin heeft de weigeringsbeslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en

draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekende partij betwist in casu dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De verzoekende partij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

In casu vergt het onderzoek van het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering dus tevens een onderzoek van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; [...]”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt voorts:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

[...]”

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn juridische grondslag vindt in de artikelen 40bis, § 2, 1° en 40ter van de vreemdelingenwet, en dat de feitelijke grondslag kan worden gevonden in de vaststelling dat de echtgenote van de verzoekende partij nog geen 21 jaar is. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoekende partij niet betwist. Artikel 40ter, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt op duidelijke en dwingende wijze dat een derdelander, echtgenoot van een Belg, slechts voor de erkenning van het recht op verblijf in functie van deze Belg in aanmerking komt indien beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar, hetgeen hier niet het geval is. De vreemdelingenwet biedt de gemachtigde niet de mogelijkheid om van deze absolute en

noodzakelijke leeftijdsvoorwaarde af te wijken om het verblijfsrecht als familielid van een Belg toch toe te staan. De motivering is dan ook pertinent en draagkrachtig.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoeker, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Dit geldt des te meer wanneer wettelijke bepalingen worden toegepast die zeer duidelijk en dwingend zijn, zoals in casu het geval is.

De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, maakt zij niet duidelijk waarom de geboden motivering met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk zou zijn om haar verblijfsaanvraag te weigeren, noch maakt zij enigszins aannemelijk dat de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 40ter, vierde lid van de vreemdelingenwet ter zijde zou kunnen worden geschoven op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht. In dit kader wijst de Raad er op dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaten af te wijken van een duidelijke wettelijke bepaling. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig argumenteren dat de verwerende partij bij de weigering van het verblijf en gelet op de niet betwiste vaststelling dat haar echtgenote in weerwil van de duidelijke wettelijke voorwaarde ter zake niet de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, alsnog diende rekening te houden met de gevolgen van een eventuele terugkeer van de verzoekende partij naar het land van herkomst.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is in dit kader dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt voorts dat de verwerende partij nagelaten heeft een afweging te voeren tussen de verplichting in hoofde van de verzoekende partij om terug te keren naar haar land en de ernstige schade welke bij een verwijdering haar echtgenote in België zal lijden. Zij wijst er op dat de bestreden akte tevens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Zij meent dat de noodzaak om naar haar land van herkomst terug te keren en er te wachten tot haar echtgenote 21 jaar oud is geworden niet opweegt tegen de ernstige emotionele, psychologische en financiële schade welke zij en haar echtgenote zullen lijden ingevolge het feit dat zij niet aan de slag kan in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dan ook dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van de verzoekende partij in Turkije, waar de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om in het levensonderhoud van de verzoekende partij en haar echtgenote in België te voorzien. Zij besluit in dit kader tot een schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

In de mate de bovenvermelde kritiek door de verzoekende partij zou worden betrokken op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, verwijst de Raad naar hetgeen hij hiervoor heeft besproken. De verzoekende partij betwist immers niet dat haar echtgenote de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt en dat blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Nu artikel 40ter, vierde lid van de vreemdelingenwet in de duidelijke en dwingende wettelijke voorwaarde voorziet dat het verblijfsrecht aan een echtgenoot van een Belg enkel kan worden toegestaan indien beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar, kan hieraan op grond van de door de verzoekende partij geïssueerde beginselen van behoorlijk bestuur geen afbreuk worden gedaan. In dit opzicht is de kritiek van de verzoekende partij niet dienstig.

De verzoekende partij lijkt haar kritiek echter voornamelijk te betrekken op het feit dat de bestreden akte eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de gemachtigde gemotiveerd door de feitelijke vaststelling dat de verzoekende partij, naast het haar geweigerde recht op verblijf in het kader van gezinshereniging met haar echtgenote, niet over enig ander verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, nu haar het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, niet over enig verblijfsrecht in België beschikt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij bijzonder vaag blijft waar zij wijst op de gevolgen van de verplichting om terug te keren naar Turkije. Zo beperkt zij zich tot de loutere bewering als zou zij in

Turkije niet voldoende inkomsten uit arbeid kunnen vergaren en wijst zij slechts in zeer algemene termen op "emotionele" of "psychologische" schade. De verzoekende partij onderbouwt deze beweringen op geen enkele wijze.

De verzoekende partij maakt dan ook, gelet op de niet betwiste en correcte vaststelling dat zij geen verblijfsrecht in België heeft, niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij met haar kritiek ook een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen aanvoeren aangezien zij voorhoudt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hiervoor is reeds gebleken dat de gemachtigde op juiste gronden heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in België. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die er op zouden kunnen wijzen dat het in de gegeven omstandigheden onredelijk zou zijn om haar, ondanks haar onregelmatig verblijf, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout concreet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad immers niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu gelet op hetgeen voorafgaat niet is aangetoond.

De schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Dat verzoeker samen met zijn echtgenote in België een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn echtgenote, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn echtgenote, met wie hij te Kortrijk een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3.11.2014, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

Uit de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekende partij de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel en artikel 8 van het EVRM betreft op beide bestreden beslissingen, dus zowel op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als op het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij beroept zich in dit kader op een gezinsleven in België met haar Belgische echtgenote.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat het om gehuwde partners gaat en gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samenwoont met de Belgische echtgenote neemt de Raad in casu aan dat er indicaties voorhanden zijn die wijzen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad zal bijgevolg nagaan of de verzoekende partij aantoont dat de bestreden beslissingen de bij artikel 8 van het EVRM verleende bescherming van het gezinsleven en het proportionaliteitsbeginsel miskent.

Om na te gaan of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt op dat het EHRM er inzake immigratie in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu ligt een situatie van eerste toelating voor. Immers blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen en voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag niet over enig verblijfsrecht in België beschikte dat haar feitelijk tot het ontwikkelen van een gezinsleven in staat stelde. Nu het om een eerste toelating gaat, moet in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt niet worden getoetst aan artikel 8, tweede lid van het EVRM maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Hiertoe moet een 'fair balance'-toets worden doorgevoerd: de belangen van de betrokken vreemdeling die erin bestaan zijn gezinsleven in België te handhaven, moeten worden afgewogen tegen de belangen van de Staat inzake immigratiecontrole of de openbare orde (vaste rechtspraak EHRM; zie onder meer EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 3; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in casu een Belg, wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene dient aan te tonen dat zij en haar echtgenote voldoen aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging.

In casu werd door de gemachtigde besloten om geen verblijfsrecht toe te kennen omdat de echtgenote van de verzoekende partij nog geen 21 jaar oud is. Omtrent deze leeftijdsvereiste heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat deze voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, zodat zij het recht op gezinsleven niet op onevenredige wijze aantast (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013, B.56.2.26).

In dezelfde zin stelt de Raad vast dat het bestreden bevel niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar louter betoog dat zij als gevolg van de bestreden beslissingen *“van zijn echtgenote, met wie hij te Kortrijk een hecht gezin vormt, wordt gescheiden”* niet concreet aantoont dat zij en haar echtgenote daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders. Het blijkt overigens dat ook de echtgenote van de verzoekende partij van Turkse origine is. Ook met de loutere bewering dat zij enkel in België een gezinsleven met haar echtgenote kan hebben, toont de verzoekende partij geenszins enige concrete hinderpaal aan voor het verderzetten van het gezinsleven elders. Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die in se bestaan in het willen verblijven in een land waar zij op illegale wijze verblijft, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is, gelet op hetgeen vooraangaat, niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de Richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de

hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers echtgenote en gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van de verzoekende partij dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien de verzoekende partij als echtgenoot van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont welke informatie zij bij haar horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU